

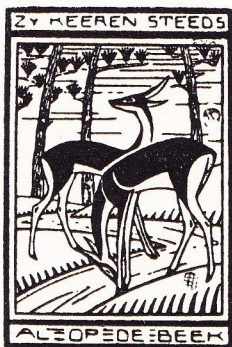
ZEVEN IN EEN SLAG

Zeven in één slag

Bewerking van K. BOUTER

Pentekeningen van E. VAN OFFEL

Kleuromslag van M. DESPRETS

1 9 5 8

UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
ANTWERPEN

ZEVEN IN ÉÉN SLAG

In de tijd toen er nog vele koninkrijken waren en iedere hertog, graaf of ridder zijn heerlijkheid bezat en zijn slaven, toen een natie gevormd werd door vele kleine staten en leengoederen, toen er nog reuzen bestonden en kabouters en uit de legenden de draken groeiden als koekoeken uit een merelnest, in die tijd leefde de held van deze geschiedenis.

Velen hebben van de kleermaker horen vertellen die er zeven sloeg in één slag. Hij was niet braver, noch verdienstelijker dan een ander, maar hij was geweldig slim en kon reuzen en koningen en zichzelf om de tuin leiden.

Wie slim is heeft op een gewoon sterveling altijd iets vooruit, wat deze geschiedenis ten overvloede zal bewijzen.

Onze kleermaker heette Toontje Klop. Wat hem in het leven voorkwam wist hij steeds in zijn voordeel op te lossen.

Op zekere prachtige zomermorgen zat hij vlug te naaien op zijn tafel, vlak voor het grote raam, dat uitgaf op de straat.

Daar kwam een leurster voorbij en die schreeuwde zoveel zij maar kon:

— Confituur! Lekkere confituur te koop!

Toontje Klop hield van zoetigheid, stak zijn hoofd door het raam en riep:

— Vrouwte, hier kan je je waar kwijtraken.

De leurster kroop met haar zware korf de smalle trap op en stalde al haar confituurpotjes en glazen op de tafel van de kleermaker uit.

Eén voor één nam hij deze in de handen, hield ze tegen het licht, bracht ze aan de neus, snuffelde er eens aan en zei:

— Ik geloof dat deze de beste is. Weeg er mij een vierendeel van af en als je het met een half vierendeel kan doen des te beter.

De vrouw was zeer teleurgesteld want ze had gehoopt dat de kleer-

— Confituur bevat de helft suiker, zei de kleermaker.

maker heel wat van haar confituur zou hebben gekocht. «Maar beter weinig dan niets!» dacht zij en zij verkocht Toontje een vierendeel jam.

Toen pakte zij de potjes en de glazen weer in en ging treurig het huis uit.

— Confituur bevat de helft suiker, zei de kleermaker. Suiker is voedzaam en gezond, het zal mij sterk en gelukkig maken.

Daarop sneed hij een flinke homp brood af en smeerde er de confituur op.

Hij deed een beet en vond het lekker. Zijn lippen waren rood van de confituur.

— Eerst nog deze jas afwerken, mompelde hij. Dan kan ik het brood op mijn gemak opeten.

Hij legde het naast zich op de tafel. Door de zoete reuk aangetrokken kwam er een zwerm vliegen op af.

— Afblijven! zei Toontje, is geen kost voor je. Niemand heeft jullie trouwens uitgenodigd.

Hij zwaaide zijn jas in het rond en al de vliegen vlogen weg.

Eén stond later zat het brood weer vol. De kleermaker verloor zijn geduld, vatte een doek en sloeg er op los.

— Raak! zei hij.

In één slag telde hij zeven doden.

Hij stond verbaasd over zijn eigen kracht.

— Het is erger dan een reus vermag! riep hij. Dat moet de hele stad weten.

Hij nam een groot karton en schilderde er met reuzenletters op: «Zeven in één slag»!

— Ik ga mijn fortuin in mijn kracht zoeken, zei hij en hechtte het bord op zijn borst.

Hij nam een mus mee die hij had opgekweekt, stak daarenboven nog een halve Brusselse kaas op zak en trok de deur achter zich toe.

Toen stond hij in de straten van zijn stad en iedereen bekeek hem vol bewondering.

«Zeven in één slag!» Ongehoord! Dat was voorwaar een dapper man.

Trots als een pauw ging hij steeds verder en kwam op de buiten en in een groot bos. Daar zette hij zich op een gevelde boomstam neer en rustte.

Plots bemerkte hij een reus, een vent als een eik, met een kop als een regenvat. De reus had Toontje ook in de gaten en mompelde:

— Wat komt die notekraker hier doen? Ik wil onmiddellijk eens weten van wat hout hij gemaakt is.

Hij sloeg zijn rechterarm om een boompje, rukte er eens aan, sleurde het uit de grond, neep er wortel en kruin met de nagels van duim en middenvinger af en sloeg Toontje ermee op de schouder.

Toontje gebaarde van niets hoewel hij het spel van de reus nauwkeurig had afgespied.

— Als hij dat pluimpje op mijn kop laat vallen, dacht Toontje, ben ik zo plat als een mispell!

Het tikje op zijn linkerschouder viel hem nogal mee. Hij wreef er eens over met zijn hand en zei losjesweg, maar zo luid dat de reus hem gemakkelijk kon horen:

— Wat zijn de muggen vandaag lastig. Zeker regen voor morgen.

De reus stond er paf van.

— Jong! zei hij, dat is een taaie! Dat heb ik van mijn leven niet gezien. Een mug! Wacht eens, dat zal dan wel een olifant zijn.

Meteen liet hij zijn boompje vallen op de andere schouder van onze kleermaker.

Toontje voelde zijn gebeente kraken, de tranen sprongen hem in de ogen, hij zag wel duizend sterren, maar toch gebaarde hij nog van niets. Verachtelijk knipte hij met zijn vinger over de bezeerde plaats en sprak:

— Ik geloof dat er hier ook wespen zitten!

Toen keerde hij zich om en zag de reus van aanschijn tot aanschijn. Van verbouwerering liet deze de boom vallen.

— Zeg eens, ajuin! riep Toontje verbolgen. Indien ik mij niet inhield en bang was een moord te plegen, dan sloeg ik je zo morsdood als een kat! Versta je dat?

— Bah! spotte de reus, dat mormel zal ook eens iets zeggen. Met één trap ben je plat! Ik ben veel sterker dan jij!

— Sterker! Vanwaar kom je dan? Een mens leert iedere dag wat anders!

— Wat ben je er dan voor een? riep de reus meer en meer verbaasd.

— Wie ik ben? Zie maar zelf!

Toontje liet het plakkaat op zijn borst zien en de reus las:

«Zeven in één slag!»

— Dat is kwik, jong! Ik geloof er niets van! Iedereen kan dat zeggen. Wedden dat ik sterker ben dan jij?

— Top! zei Toontje. Ik wed!

— Wel, zei de reus, ik ga deze steen in de lucht slingeren, zodanig hoog, dat hij eerst een kwartier later terug de grond zal raken.

De reus wierp, de steen floot de hoogte in en kwam inderdaad eerst een kwartier later op de grond.

— Als je niets beters kan dan dat, dan zal ik je eens iets anders laten zien. Ik zal deze steen omhoog werpen en al bleef je er duizend jaren naar kijken, dan nog zal je hem niet meer zien weerkeren!

— Alles bluff! zei de reus. Laat dat maar eens zien.

Toontje bukte zich en deed alsof hij een steen opraapte, maar nam

de mus uit zijn zak en wierp deze de hoogte in. De vogel vloog weg en de verbaasde reus stond met zijn dikke kop wel een uur in de lucht te kijken zonder iets te zien vallen.

— Dat is straf! riep hij. Ik moet bekennen dat je mijn meester bent in het werpen. Maar of je wel zoveel kracht in je hand hebt als ik in de mijne zou ik sterk betwijfelen. Let eens op. Deze kei is zo hard als een rots, ik ga ze verbrijzelen tot gruis. Doe jij mij dat maar eens na.

De reus neep, neep, de kei kraakte, lag weldra tot poeier in de palm van zijn hand.

— Ik moet bekennen, zei Toontje, dat het een knappe toer is. Maar ik, ik zal de kei nijpen tot de spijs tussen mijn vingers zal kleven.

— Maak dat de boeren wijs, riep de reus.

Toontje bukte zich, nam zijn Brusselse kaas in plaats van een kei in de hand, neep tot hij er scheel van zag en, werkelijk, het sap kleefde hem in de hand en kroop tussen zijn vingers door.

— Ik mag een oorworm worden als ik dat van mijn leven heb gezien! riep de verblufte man. Je bent een felle klepper. Hoe heet je?

— Toontje Klop! Zeven in één slag!

— Wel, wel, wel, zei de reus, ik kan er nog niet bij, zo'n sterke vent. Dat heb ik nooit durven dromen! En kan je ook zware vrachten sjouwen?

— Dat zou'k geloven, man. Haal maar eens iets voor de dag.

De reus bracht Toontje bij een geweldige eik.

— Als je sterk bent, draag dan die boom uit het bos.

— Dat is goed. Pak jij de boom bij de stam. Ik zal hem bij de kruin torsen, daar is hij het zwaarst.

De reus tilde de boom op zijn schouders en Toontje sprong fluks in de kruin en liet zich lekkertjes dragen. De reus had nu beide vrachten voor zijn rekening.

Na zo een tijdje blazend en briesend gesleept te hebben begon de reus in de knieën te zinken en hij riep op Toontje:

— Hallo! Hallo! ik ga de boom laten vallen! Wij zijn er al ver genoeg mee.

De kleermaker sprong vlug uit de kruin en deed alsof hij de eik van zijn schouder liet glijden. Hij lachte de reus uit.

— Ben jij een reus, dat je nog geen boom kan dragen? Je hebt nog geen kwartier ver gelopen of je dempt als een oude eenhoorn. Zie eens aan hoe fris ik er nog voor sta. Hallo! pak het vrachtje maar weer op.

— Dank je, jong! zei de man, aan bomen versjouwen heb ik een broertje dood. Ik zie toch dat jij mij in het dragen ook al de baas bent. Laat ons nu maar een eindje opwandelen.

Al pratend kwamen zij aan een kerseboom.

De reus trok de kruin naar beneden om de kersen gemakkelijker te

kunnen plukken en vroeg zijn kameraad de takken zolang met de hand tegen te houden. Doch de vracht bleek ditmaal voor Toontje te zwaar. De kruin zwiepte naar omhoog en Toontje sprong vijftig voet de hoogte in.

De reus stond te lachen dat de omtrek daverde.

— Zie die sterke vent daar eens gaan! giechelde hij. Dat kan nog geen kruin tegenhouden!

— Is het daarom dat je lacht? riep Toontje. Wat betekent zó een kruintje voor mij. Maar ik hoorde iemand zijn boog spannen en schieten. Toen sprong ik spoedig omhoog. Doe jij mij maar eens na...

De reus probeerde het maar bleef in de takken hangen en Toontje moest er hem nog uithelpen.

Aldus bewees de kleermaker dat hij nogmaals de baas was en lachte op zijn beurt de overwonnene uit.

— Laat ons nu gaan eten, zei de reus. Ik heb een geweldige honger van al dat werken.

Hij ging met Toontje naar zijn grot...

Verscheidene andere reuzen zaten daar reeds aan tafel, ieder met een gebraden schaap in de vuist. Het vet droop van hun kin.

De kleermaker stond over de grootte der zaal in bewondering en zei dat hij schapevlees niet lustte.

— Ga dan slapen, zei de reus, want je hebt jezelf overschat.

Hij wees hem een bed aan zo groot als een Antwerpse natiewagen.

Dit bed is veel te groot, dacht Toontje, ik kan daar niet in slapen. Maar intussen keek hij naar de begerige blikken van al dat groot mansvolk en werd bijna een beetje bang.

Hij kroop stillekens in een hoekske zonder dat een der etenden het zag.

Als het nu donker geworden was en de klok twaalf sloeg stond de reus zachtjes op, nam een ijzeren staaf van duizend kilo en sloeg op het bed daar waar hij vermoedde dat Toontje lag te slapen.

Had het kleermakertje er in gelegen, dan ware voorzeker niets meer van hem overgebleven.

— Nu is Jan Onversaagd naar de maan, zei de reus. Ik begon hem werkelijk te vrezen.

Hij legde zich te slapen en ronkte weldra, met al de anderen reuzen, zodat de aarde dreunde, tien uren in het rond.

Toen de reuzen de volgende morgen opstonden dachten zij niet meer aan het kleine mannetje en hoe verschoten zij toen zij hem uit zijn hoekje zagen kruipen en «goedemorgen» hoorden zeggen.

Zij gingen allen op de loop en riepen:

— Die kerel is betoverd!

Nadat Toontje zijn buikje dik had gegeten vervolgde hij zijn weg. Hij ging altijd maar rechtdoor, altijd maar rechtdoor.

— Ik zal wel ergens uitkomen, zei hij.

Toen het middag geworden was en de zon als een brandend fornuis stond te gloeien, wilde de kleermaker een poosje rusten en legde zich in een groot park onder eeuwenoude bomen neer. Hij sliep weldra als een gelukzalige.

Edelen van het hof, die juist een middagwandeling deden, zagen hem liggen en vonden het ongehoord dat iemand zo onbeschaamd was het gras van de koning als bed te nemen. Zij draaiden om hem heen en lazen ook het bord dat op zijn borst bevestigd was: «Zeven in één slag».

Dàt was een sterke! Die man moest de koning in zijn dienst nemen. Zij gingen onverwijld naar het paleis en deelden de vorst de komst van de vreemdeling mee.

— Sire, zegden zij. Neem hem in uw leger op, want zie eens van welk groot nut die man u zal zijn wanneer een nieuwe oorlog mocht uitbreken.

— Ga hem dan halen, beval de vorst.

De edelen vertrokken en wachtten eerbiedig tot het de kleermaker behagen mocht wakker te willen worden. Daar rekte zich Toontje, geeuwde als een oester, deed zijn listige oogjes open en zag het schone volk rond hem staan.

— Goedendag, zei hij.

— Goedendag, heer. De koning wil u in zijn leger inlijven. Wil u zo vriendelijk zijn ons te volgen.

— Dat treft, riep Toontje, ik was juist daarom gekomen. Ik zal het leger van de koning tot het sterkste van de wereld maken. Nu zal u wat gaan beleven.

De afgezanten gingen hem voor en hij werd met grote eerbewijzen door de koning ontvangen. Hij kreeg de eerste plaats in het leger en een schoon kasteel als woning.

De soldaten zagen de indringer met lede ogen aan en wensten hem wel duizend uren ver.

Maar ze waren bang hem dat zelf te zeggen en ze redeneerden aldus:

— Als wij hem allen tegelijk op het lijf vallen, doodt hij er van ons zeven in één slag. Op het laatst moet hij toch overwinnen. Wij zullen liever Zijne Majesteit ons ontslag aanbieden.

De koning schrok toen hij al dat volk in de grote ontvangstzaal zag en was nog meer onthutst toen hij de reden van hun bezoek vernam.

— Wat moet ik nu toch met die sterke vreemdeling aanvangen, mompelde hij. Als hij reuk krijgt van mijn besluit om hem op te offeren dan vermoordt hij mijn wacht en roept zichzelf tot koning uit.

En luid voegde hij eraan toe:

— Heren officieren, ik smeeek u, verlaat mijn dienst nog niet. Geef mij vierentwintig uren bedenktijd en dan zal ik er wel iets op gevonden

hebben.

— Dat willen wij voor u wel doen, Sire, zegden de hoofden van het leger, bogen en vertrokken.

Na een dag en een nacht de zaak te hebben overwogen meende de koning het middel gevonden te hebben om de vreemdeling te verwijderen.

In een bos van zijn koninkrijk woonden twee vreselijke reuzen. Zij stichtten veel kwaad daar zij alleen bestonden van roof, brand en moord.

De koning had er reeds velen heen gezonden maar het was onbegonnen werk om de reuzen uit te roeien. Zij waren te sterk. Wie ging om hen te bevechten kwam nooit meer terug.

Hij liet Toontje bij zich ontbieden en zei:

— Mijn vriend, nu is de tijd aangebroken om uw kracht te tonen en uw moed te bewijzen. Ge moet twee reuzen gaan verslaan. Als ge dat kunt, krijgt ge mijn dochter tot vrouw en de helft van mijn koninkrijk. Honderd ruiters zullen u volgen en u bijstaan in tijd van nood.

— Net iets voor mij, zei de kleermaker. Een schone koningsdochter en de helft van een koninkrijk liggen alle dagen maar niet voor het rapen.

— Ge stemt dus toe?

— Of ik. Met veel plezier, hoor, Sire! En de honderd ruiters kan ik gemakkelijk missen. Die er zeven met één slag naar de andere wereld helpt, zal gemakkelijk twee reuzen van kant maken.

De koning drong er op aan dat hij de ruiters toch maar zou medenemen.

— Als het uw wil is, Sire, mogen zij voor mijn part wel meerijden. Maar ik herhaal dat ik ze best kan missen.

Toontje begaf zich op weg. De ruiters volgden. Aan de grens van het woud gekomen zei Toontje tot de commandant:

Laat uw mannen hier maar afstijgen. Ik zal het zaakje wel alleen opknappen.

Hij hierop het bos in. Behoedzaam sloop hij tussen de bomen door en keek links en rechts voorzichtig rond.

Spoedig kreeg hij de twee reuzen in het zicht. Zij sliepen en snorkten dat de takken ervan daverden.

Toontje had onderweg zijn zakken vol keien gevuld en kroop thans op een boom, derwijze dat hij boven de snorkende reuzen kwam te zitten. Hij nam een kei uit de zak, mikte en de eerste reus kreeg een steen in het gelaat dat het kletste.

De reus schudde zijn zware kop eens juist alsof een vlieg hem lastig viel en snorkte voort.

— Wel verdraaid, zei Toontje, dat is een taaie. Een beetje harder werpen.

Een tweede kei floot en kwam juist op dezelfde plek neer.

— Ai! riep de reus die nu van pijn wakker schoot. Hij stootte hierbij

zijn makker in de ribben en vroeg met een stem als een donder:

— Wat heb jij in mijn gezicht te slaan?

— Zaag niet, antwoordde de ander geeuwend, en laat mij slapen.

De geslagene nam zijn makker eens nauwkeurig op en legde zich toen weer neer.

— Klets! Een steen trof ditmaal de andere reus. Klets! Klets! Tweemaal achter elkaar en tweemaal raak, vlak op het voorhoofd.

Nu schoot de andere van pijn wakker, stootte zijn makker aan en riep:

— Waarom slaat je mij?

— Ik sla je niet, knorde de ander gemelijk. Laat me met rust.

Zij sliepen weer en snorkten.

Toontje begon zijn spel opnieuw en gaf de eerste reus zulke nijdige prik met een kei op zijn neus dat hij het uitbrulde van pijn, zijn makker bij de borst greep en tegen een boom wierp dat het kraakte.

— Ha, valsaard, je meent mij zo in de slaap te verrassen. Jij lafaard!

Nu was het gevecht aan de gang, een gevecht van reuzen. De voeten werden als ijzeren stampers in de grond gesmeten dat de aarde in het rond daverde. Vuistslagen weerklonken als hamerslagen. Zij trachtten eerst elkander de borstkas in te drukken zodat de ribben kraakten als dorre takken en hun adem floot als de wind. Zij schreeuwden zodanig dat de vogels van schrik op de vlucht gingen. Hun zweet dampte als kokend water.

Maar de ene kon de andere niet op de grond krijgen, daarom trokken zij ieder een boom uit en beukten op elkander in als een ontzettende cycloon. Toontje moest zijn hart vasthouden. Na een kwartier lagen beiden morsdood tegen de grond.

— Het viel mij mee dat zij mijn boom niet uitrukten, zei hij, ik zou er van langs gekregen hebben.

Hij nam het zwaard van een van de reuzen, veegde er bloed aan en riep toen de ruiters.

Dezen hadden het bovenmenselijke geschreeuw der vechtenden gehoord en traden bleek van schrik en schoorvoetend bij.

— Komt maar nader, riep Toontje en hebt geen vrees, het woeste gevecht is nu weerom achter de rug. Hebben jullie hen niet horen brullen. toen ik hen met hun eigen zwaard de nijdige slagen toebracht, die een einde aan hun leven stelden?

Hij deed of hij met zijn hand het zweet van zijn voorhoofd wegveegde.

— «Zeven in één slag», heb ik er eenmaal gevelde, hernam hij. Maar deze twee waren toch taai. Ziet ze daar thans liggen. Laat de anderen nu maar komen.

— En heeft uzelf geen letsel bekomen, meester? vroegen de ruiters verwonderd.

— Geen schram, geen haartje van mijn hoofd.

De ruiters konden hun ogen niet geloven toen zij de reuzen zo heerlijk toegetakeld zagen. Nu was de schrik van het koninkrijk verslagen.

Fier en vol vreugde verhieven zij Toontje op hun schilden en brachten hem in triomf naar het paleis van de koning.

Maar deze voelde spijt dat hij de held zulke prachtige beloften had gedaan en had rouwkoop. Hij bedacht een nieuw middel om zich van de ongewenste te ontdoen.

— Voor ik u mijn dochter schenk moet gij het land nog van één plaag verlossen.

— Hoe meer hoe liever, Sire, zeg maar op.

— In het bos woont een eenhoorn. Help ons van de kwade duivel af, daarmee zal u ook mijn dochter zeer verplichten.

— Eén eenhoorn beduidt veel minder dan twee reuzen, Sire. «Zeven in één slag» is en blijft mijn leuze.

Hij nam een lasso en een bijl mee. Daarop ging hij naar het bos.

— Wacht mij hier, beval hij de ruiters die hem vergezelden. Ik zal dat karweitje wel alleen klaarstomen.

Nu moest hij niet lang wachten. De eenhoorn kreeg Toontje al spoedig in het oog en liep op hem af als een razende.

— Niet zo driftig, mannetje, riep onze held, je gaat je te moe maken.

Het dier stoorde zich niet aan die vermaning en tot zijn groot ongeluk, want toen hij Toontje bijna aan zijn hoorn rijgde, schoot deze bliksemsnel achter de boom, zodat het wrede dier met zijn scherp wapen in het hout terecht kwam en gevangen was.

— Gesnapt, juichte Toontje, heb ik het niet gezegd dat het u slecht zou verlopen?

Hij sloeg de strik om de nek van het dier, hakte met de bijl het hout om de hoorn los en leidde het monster in triomf naar de koning.

En nogmaals was de vorst zeer met de overwinning verlegen. Was er dan niets op de wereld dat de vreemdeling onschadelijk kon maken?

— Men bericht mij zoëven, zei hij, dat er een groot zwijn de omstreken der hoofdstad onveilig maakt. Gij moest eerst dat zaakje voor mij nog eens opknappen.

— Een zwijn, Sire? Met plezier. Dat zaakje zal vlug afgelopen zijn.

Jagers mochten hem vergezellen tot aan de ingang van het bos. Het deed deze lieden veel genoegen want herhaaldelijk hadden zij op het wilde zwijn jacht gemaakt en telkenmale hadden er enkelen hun stoutmoedigheid met de dood moeten bekopen.

Niet zodra had het zwijn Toontje gezien of het stormde met een woest geknor op hem af.

In de nabijheid lag een kapel. Onze held liep er naar toe. Het zwijn hem achterna. Toontje sprong er langs het venster weer uit en sloot de

deur. Het dier was gevangen.

Nu riep hij de jagers en zei dat zij met het zwijn naar goëddunken konden handelen.

Hij trok blijgemoed naar de koning en eiste zijn beloning op.

En de koning kon zijn woord niet eten en moest zijn dochter en de helft van zijn rijk aan de vreemdeling afstaan. Maar de bruiloft was toch eerder mager. Het schreien stond de bruid nader dan het lachen. Toontje was toch zo'n schraal, lelijk manneke en had zij dan nog moeten weten van welke lage afkomst hij was, dan had zij zeker geweigerd te trouwen.

Maar Toontje lachte om al dat misbaar. Hij was nu koningszoon, rijk en machtig en voelde zich danig gelukkig. Zijn broodje was gebakken en hij liet de edelen en de oversten maar babbelen en preutelen. Zij durfden hem toch niet te lijf. Zeven in één slag. Denk erom!

Zekere nacht hoorde de prinses Toontje dromen:

— Hallo, jongen, maak dat die jas klaarkomt en zet die knoop aan die broek, rapper, of ik draai u de el om de oren.

— Hemel, riep zij vol afschuw. Mijn gemaal is niet van adellijken bloede maar een gemene kleermaker.

Zij ging zich 's anderendaags bij haar vader beklagen, zei dat haar gemaal een ridder van de schaar was in plaats van een ridder van den bloede.

— Ik wil zulke misselijke vent niet meer onder mijn ogen! riep zij. Verlos er mij van, mijn vader en mijn koning.

De koning had groot medelijden met zijn dochter.

— Deze nacht, antwoordde hij, zal ik drie compagnies soldaten bij je kamer opstellen. Zodra je echtgenoot slaapt zullen de mannen op een teken van jou hem overvallen, hem op een schip voeren en naar een ver eiland brengen, vanwaar hij nooit meer zal terugkeren. Dan ben je voor goed van hem af.

Zo gezegd zo gedaan. Maar Toontje had lucht van de zaak gekregen. Zijn kamerdienaar, die hij met weldaden had overladen, had het gesprek afgeluisterd en zijn meester onmiddellijk op de hoogte gebracht.

Toen de soldaten in de nacht in de zalen en op de trappen opgesteld waren en wachtten tot het de kroonprins believen zou te slapen en te snorken, vernamen zij plots een geweldig gerucht dat opsteeg uit de kamer van de vreemdeling.

Toontje liep briesend over en weer, sloeg stoelen en tafels in de spiegels en in de ruiten, tierde dat hij er zeven in één slag had gedood, twee reuzen had overwonnen, een eenhoorn en een wild varken had verslagen, en dat hij, die kwam uit een oud en adellijk geslacht van helden, bereid was om tegen duizend mannen te vechten en alvast zou beginnen met drie compagnies soldaten tot de laatste man de nek om te wringen.

...zodat het wrede dier met zijn scherp wapen in het hout terechtkwam...

Men kan zich voorstellen wat een herrie dat in het steeds zo stille paleis van de koning veroorzaakte. De soldaten werden bleek van schrik en gingen hals over kop op de loop, elkander verdringend, mekaar de trappen afstotend, versmachtend in het gedrang, zodat er velen gekwetst werden en het met hun leven moesten bekopen.

En toen de vorst vernam dat zijn schoonzoon geroepen had dat hij van adellijken bloede was en de drie compagnies had verslagen, kreeg hij aching voor zijn moed en zei tot zijn dochter dat haar gemaal haar overwaardig was en zij hem gerust als een echtgenoot kon liefhebben.

Heel zijn leven lang hield de koning veel van Toontje en benoemde hem op zijn sterfbed tot zijn opvolger.

Zo werd Toontje koning en niemand van zijn machtige naburen, die het ooit waagde een hand naar zijn bezittingen uit te steken, zodat het land in vrede en in peis onder zijn wijs bestuur leefde.